

Dödz-tanckar, öfwer
handelsmannens i residence
staden Stockholm herr
Henric...

Brahelén, Johan,

1700-1829 81 Cbza 1739 Norin, Samuel



Döds-Sankar, 22

Öfwer

Handelsmannens

Residence **Staden Stockholm**

S S R R

HENRICH NORINS

I Lifstiden

Kiär - Ulfeliga lilla Son,

Samuel Norin

Då

Han efter en swår och kort utstånden sjukdom, förmedelst
döden ingick i de sälla Ewighetens Boningar den 6. Septemb.
1739. och den 8. derpå begrofs i St. Nicolai Kyrckia

Till

Wålment åtancka

I hast upfatt

af
J. Brahelén.

STOCKHOLM,

Tryckt hos LORENTZ LUDEWIG GREFING. År 1739

A

Et döden grymmer är, lär ingen vilja neka,
Han tvättar Lijan sin i rena Men'stio
blod,

Han brukar samma lek, som Höl och
Sparfwen leka.

I denne Barba kam en Skonas ond ell'
god.

Vi ha tillräckligt prof, hwad wälte han nåds hafwer,
Sij, här han grep ett lif och stöttens Graftwer.

Dödd! O bittra dödd! ett almlint Hde plagar.
Stöfwer tyranni, och skylder dig för hård;
Men Himla Kung förlåt, at man i mulna dagar
För sinnets wcllighet beskyllda tycks din Wård;
Doch tanckan endast är: Wår uselhet beklaga,
Som fallet Adam skänkt och alle måste draga.

Og skull' wij hafwa fog i heta tårar bada;
Beskyllda dödens macht för orätt emot oss,
Om wij en wiste klart, at winning mer än skada
Gifs Siählar genom dödd; Ty de bli Himla Blåg;
Doch synda fuller wårt kan sådant icke tåla;
Men plår en sådan nåd för bittert Korsh afmåla.

Fast Gud gior alting wål; Dock syns för köttet illa,
Når Gifwar'a tager sitt. Här syns wårt swåra fall:
Når armer matke-bo, kan wåga sig inbilla
Att weta Skapar'ns Råd, hwarföre det hånda skall:
Besinna hwad man kan, knapt Intet kan man weta,
Hur dierfs man orsak då i Gud; Uwisshet leta.

Jag tillstår, at det är för köttet drugt at draga,
Når Hiertan skiljes åt bland säta wänner två:
Når Barn Föräldrar sin och tvært emot beklaga;
Ja dyligt särge-måln, plå hårt til sinnes gå;
Då fälles ofta dom, så man i blindan ränner,
Man menar Gud är swår, för'u man hans Nåde känner.
Men

MEn låt oss noga see, hvad klagas bör och intet?
Det sinna wij igen i Jesu klago sätt.
Hwad war han klagad på, som tårar hans utpinte?
Eij annat än wår synd, det Skriften wijssar rätt.
Hwad är wij gråta då, när tråldom sluts i döden?
I Christo Siåhlen är och undgår synda nöden.

Will då O! Menstia du dig, ångsla, qwida, wrida
Så sörg utöfwer det, at du åst syndsens trål
Lär dig at lidpa tid med tårar til at strida,
För'n måttet blifwer fullt och sårder är din Siåhl:
Hår stål til tårar är, hweim hafwer lust at gråta?
Han sørje för sin Siål, med bleka Kinder wåta.

Men eij för den som är borttrycket i de Åhren,
Når han af swanwets synd ey wisse sig beswär:
Han hade sitt förbund med Herden för de Fåhren,
Som uti Herdens blod å' twagne ren och skår:
Det han af Dopets band til Siålen får erfara,
Och wisse i sin Kamp: Til Jesu tro förklara.

Frlåt O Store GUD! at tårar likwål rinna
Uppå hans döda Mull: Ey som han borta wor;
Men som hans ungdoms frågd, syns något godt påminna,
Så röder Blodet sig och gibr affaknan ster.
Man billigt åfwen ock med tårar sig påminner,
Hur' swårt han kämpade, så tårar flöt på Kinner.

Sif GUD! wi kunde oss i des Exempel spegla!
Och täncka samma fård wij åfwen böra gå:
Wår dödas bleka mun, gaf låspand' oss en Regla:
Tror är eij af sig sielste, men bör i Jesu stå.
De ord war Andans ord, når han skull Räkning föra.
Sif GUD! wij för wårt pund ock kunde redo gibr!

Då kostar det uppå, når allt skall inventeras,
Som wij i löndom gjort i all wår synda lust,
Då fordras Räkning klar, om Siålen eij salderas
På Tijo tusend pund: Ty derpå ståret just;

Just

Just som man lefwat har, så ändan också blifwer,
Ly han Rättfärdig är, som Dömen allom gifwer

Wi klaga därför ej, at honom något tryter;
Ej heller för den sak, som man ej worde någd:
Ach nej, wij tro Gudz Råd alt til vårt bästa byter
I mer än wi förestå; Men sinnet är doch bögd
Begrata det som kärst och angenamt har varit,
Det vittnar en och hwar som dylikt har försarit.

Men et wår döda trycks, med os har welat tinga:
När I nu weten hur jag lycklig är hos GUD;
Swad förjen I för mig? Låt tanelan högre swinga:
Jag låstwar nu min GUD med ångsta säng och ljud:
Lag at wij räkas der, då förjen i det bästa,
Den sårigen föder Lif, när döden will Ehr gåsta.

Förwål nu til en tid så lång, som GUD behagar
Min ära Far och Mor; Jag tackar hjertelig
För stötsell, wård och häfd, alt från min Barna dagar;
Min GUD han fröade Ehr, som tagit mig til sig!

Til Grafwen, men jag ser, GUD wil sin wägar dölja.

Förwål min Bröder all, min Syskon slächt och wänner
Och de som dygder mig med Uhr en sökt at gie
Nu sen I döden ock wår ungdoms Uhr beränner
När wij som säkrast ä' och nöyen hoptals se;
Men lären det af mig, slån warning ej i wäder,
Ly Himlen köpes Ej för lutter steen och fläder.

Sär sälla döda sáf, sáf sött uti din hydda
Der du nu wäntar på den sidste Dome-Dag,
Du hwilar ej allen, Gudz Anglar dig beskydda:
Du känner ingen ting af skröplighetens lag,
Men Kroppen wäntar på at blifwa helt förklarad:
Gud låt os alla bli i glädien din förwarad!!!

